

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Jęksa

SSO Piotr Gerke

Protokolant: p.o. staż. J. P.

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017r.

sprawy **M. G. (G.)**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 13 lipca 2017r., sygn. akt II K 141/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. (1) kwotę 516,60 złotych (z VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym i kwotę 173,84 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do sądu,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

S. J. L. P. G.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 13 lipca 2017 roku, sygn. akt II K 141/17 uznał oskarżonego **M. G.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 §1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 §1 i 5 k.k. zaliczył okres zatrzymania od 1 października 2016 roku godz. 18:15 do 3 października 2016 r. godz. 12:40 i uznał karę pozbawienia wolności za wykonaną w zakresie 2 dni. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowych uzyskanej przez oskarżonego z przestępstwa w wysokości 500 złotych.

Z wyrokiem tym nie zgodził się **obrońca oskarżonego** zaskarżając go w całości. Apelujący zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, a także rażącą niewspółmierność wymierzonej sankcji karnej.

Skarżący wniósł zmianę kwestionowanego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonego na art. 278 §3 k.k. i wymierzenie podsądnemu M. G. kary grzywny w wysokości od 50 do 100 stawek dziennych po 50 złotych ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie podsądnemu M. G. kary

grzywny w wysokości od 50 do 100 stawek dziennych po 50 złotych przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy podsądnego M. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę i sprawstwo podsądnego M. G.. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść oskarżonego, jak i wszelkie dowody im przeciwnie. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, aby oceniać inkryminowane zachowanie podsądnego w kategoriach wypadku mniejszej wagi.

O uznaniu konkretnego czynu za „wypadek mniejszej wagi” decydują jego elementy (okoliczności) przedmiotowe, jak i podmiotowe, przy czym akcent winien być położony na te znamiona, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw – „decydują przede wszystkim okoliczności związane z przedmiotem ochrony i stroną przedmiotową czynu, a więc głównie wysokość wyrządzonej w mieniu szkody, a także okoliczności popełnienia czynu” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1980 r., sygn. V KRN 338/80, OSNPG 1981 z. 5 poz. 50, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 1978 r., sygn. VI KRN 207/78, OSNKW 1978 z. 12 poz. 142).

Kradzież dokonana przez oskarżonego jawi się jako dokuczliwy społecznie występki. Oskarżony dokonał zaboru mienia o wartości 1.000 złotych, co istotnie przekracza wartość mienia dzielącą przestępstwo od wykroczenia. Co więcej, skradziona przez niego biżuteria była cenna dla pokrzywdzonej, również z powodów osobistych co szczegółowo opisała pokrzywdzona. Autor apelacji stracił z pola widzenia to, że oskarżony działał w sposób zuchwały, perfidnie wykorzystując zaufanie jakim został obdarzony przez pokrzywdzoną, dokonując kradzieży w domu, w którym mieszkał, jako najemca .

M. G. dopuścił się kolejnego przestępstwa, już po skazaniu za inne występki skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym. Tego rodzaju zachowanie wpisuje się niestety w przestępczy sposób życia obrany przez oskarżonego. Nie był to w jego wypadku eksces, lecz kolejne poważne naruszenie porządku prawnego.

Okoliczność, że podsądny przyznał się do stawianego mu zarzutu i złożył wyjaśnienia, a także zawarł ugodę z pokrzywdzoną, naprawiając wyrządzoną szkodę, nie ma wpływu na ocenę jego zachowania, jako wypadku mniejszej wagi. Te okoliczności miały wpływ na wymiar kary, czemu Sąd Rejonowy dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu rażącej surowości kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu.

Rażącą niewspółmierność kary ma miejsce wówczas, gdy orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy- gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz.60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r. II KRN 198/94). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, kara 5 miesięcy pozbawienia wolności stanowi sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone bezprawie. Jest to kara orzeczona w granicach zbliżonych do dolnego zagrożenia uwzględniająca okoliczności łagodzące podniesione w apelacji, jak i szereg okoliczności obciążających.

Oskarżony zdecydował się okraść osobę, od której wynajmował mieszkanie. Nadużył tym samym, w sposób rażący zaufanie, jakim go obdarzono. Co więcej, obrączka i pierścionek miały znaczną wartość sentymentalną dla D. R..

M. G. dał się poznać jako osoba, która dopuszczała się wielu przestępstw między innymi przeciwko mieniu, a także życiu i zdrowiu. Był już wielokrotnie karany sądownie. Dotąd wymierzane kary niestety nie osiągały swojego prewencyjnego celu. Wobec tego rodzaju osób, które mimo uprzednich skazań nadal decydują się na popełnienia przestępstw należy kłaść nacisk na realizację dyrektywy prewencji indywidualnej w jej aspekcie represyjnym.

Należy dodać, że Sąd Rejonowy uwzględnił postawę procesową oskarżonego opartą na skruszności i woli naprawienia szkody. Znalazło to odzwierciedlenie w wymierzeniu mu kary nieznacznie wykraczającej poza dolne ustawowe zagrożenie karą pozbawienia wolności za przypisany mu występki.

Mając na uwadze Sąd Okręgowy:

1. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok
2. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. (2) kwotę 516,60 złotych (z VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym kwotę 173,84 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do sądu,
3. Z asądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

SSO Sławomir Jęksa SSO Leszek Matuszewski SSO Piotr Gerke